

A VAD ÉS TETOVÁLT RULE ARCHER
MINDEN, CSAK NEM HIBÁTLAN.

MARKED MEN-SOROZAT 1.

RULE

„Teljesen függővé tesz.
Meg fogod szeretni Rule-t
és a könyvet is!”

– Cora Carmack, bestsellerszerző

fine
selection

JAY CROWNOVER

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

JAY CROWNOVER

RULE

MARKED MEN-SOROZAT 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Ajánlom mindenkinek, aki egész évben hallgatta a nyavalygásomat, hogy változtatnom kell az életemen. Ajánlom azoknak is, akik arra bátorítottak, hogy azt tegyem, amihez a legjobban értek. Megpróbálom leírni, amit tudok, csak egy romantikusabb, idealistább verzióban. Ajánlom még az összes, tetovált, vérbeli rosszfiúnak, akikkel az évek során össze hozott a sors, és inspirációt merítettem belőlük a hőseimhez.

1. FEJEZET

Rule

ELŐSZÖR AZT HITTEM, a fejemben hallatszó dübörgést a tegnap este leküldött tizen-egynéhány feles Crown Royal miatt a koponyámból kiszabadulni próbáló agyam okozza, de aztán rájöttem, hogy valaki járkál a lakásomban. *A lány* volt itt. Rémülten vettem tudomásul, hogy vasárnap van. Nem számított, hányszor tiltakoztam már, az sem, ha bunkó voltam vele, vagy az a számtalan alkalom, amikor vállalhatatlan állapotban talált az átzüllött éjszakák után. Minden egyes vasárnap reggel megjelent, és hazacipelt villásreggelire.

Halk mordulás hallatszott az ágy túlsó oldaláról, ami eszembe juttatta, hogy nem egyedül jöttem haza a bárból. Nem mintha emlékeztem volna a nő nevére, a külsejére vagy akár arra, hogy egyáltalán megérte-e felhozni a lakásomra. Megdörzsöltem az arcom, és éppen abban a pillanatban másztam ki az ágyból, amikor kinyílt a hálószoba ajtaja. Sosem kellett volna kulcsot adnom a kölyöknek. Nem törődtem vele, hogy eltakarjam magam; hozzászokott, hogy így talál, másnaposan, meztelenül – miért kellett volna éppen ma másként történnie? A nő megfordult az ágy másik oldalán, és összeszűkülő szemmel nézte kínossá váló partink újabb résztvevőjét.

– Mintha azt mondtad volna, hogy nem vagy házas.

Vádló hangjától felállt a szőr a tarkómon. Amelyik csaj hajlandó hazamenni és fenntartás nélkül lefeküdni egy vadidegennel, annak nincs joga ítélkezni. Pláne ha még mindig pucéran és gyűrötten hever az ágyamban.

– Adj húsz percet. – Beletúrtam a kócos hajamba, mire az ajtóban álló szösz felvonta a szemöldökét.

– Kapsz tízet.

Talán én is vonogathattam volna a szemöldökömet a hangnem és a hozzáállás miatt, de a fejem majd szétrobbant, és fölösleges erőfeszítés lett volna: régóta immunis volt a szarságaimra.

– Főzök egy kávét. Már szóltam Nashnek, de azt mondta, be kell mennie egy megbeszélésre az üzletbe. A kocsiban várlak.

Egyszerűen sarkon fordult, és a bejárat megüresedett. Feltápászkodtam, és a padlót kutattam bármilyen, múlt éjjel eldobott alsógatyá után.

– Mi folyik itt?

Szinte teljesen megfeledkeztem az ágyamban fekvő nőről. Halkan szitkozódtam, és áthúztam a fejemen egy viszonylag tisztának nevezhető, fekete pólót.

– Mennem kell.

– Micsoda?

Egy pillanatra megállt bennem a vér, amikor felült, és a mellére húzta a paplant. Csinos, szép teste volt, már amennyit láttam belőle. Vajon milyen mesével csábítottam fel magamhoz? Egyike volt azoknak, akik mellett nem bántam meg az ébredést.

– El kell mennem valahová, ami azt jelenti, hogy neked fel kell kelned, és hazamenned. Általában a lakótársam itt szokott lenni, és

még maradhatnál, de ma dolgozik, úgyhogy emeld fel azt a finom popsidat, és indulj.

– Szórakozol velem? – kérdezte szikrázó szemekkel.

Átnéztem a vállam fölött, miközben kihalásztam egy pár bakancsot a szennyeshalom alól, és felhúztam.

– Nem.

– Milyen faszfej csinál ilyet? Semmi „köszí a tegnap éjszakáért, nagyszerű voltál, mit szólsz egy ebédhez”? Csak húzzak a francba?

Félredobta a takarót. Észrevettem, hogy díszes tetoválás kanyarog a bordái mentén. Részeg kábulatomban valószínűleg ezen akadt meg először a szemem.

– Igazi tapló vagy, ugye tudod?

Sokkal rosszabb voltam ennél, de ezt nem kellett tudnia a csajnak, aki csak egy volt a sok közül. Némán elátkoztam Nasht. Lakótársam igazi arc, általános iskolás korunk óta barátok voltunk, és többnyire számíthattam rá, ha ki kellett mentenie vasárnap reggelenként, de megfeledkeztem a mai határidős munkájáról. Ezúttal magamra kellett hagyatkoznom, hogy kitessekéljem a tegnap éjjel felszedett csajszit, és összeszedjem magam, mielőtt a kölyök nélkülem távozik, ami jelenlegi állapotomban a kelleténél nagyobb fejfájást okozott.

– Hé, mit is mondtál, hogy hívnak?

Eddig is ki volt akadva, de most teljesen dühbe gurult. Felrángatott egy szupermini, fekete szoknyát és egy alig valamit takaró topot. Felborzolta festett szőke haját, és az elkenődött festéktől fekete szemekkel meredt rám.

– Lucy, nem emlékszel?

Kentem valami vacakot a hajamra, hogy tüskébe tudjam rendezni, és fújtam egy kevés parfümöt magamra, hogy elfedjem a szex és

a pia szagát. Vállat vontam, és vártam, hogy a lány fél lábon ugrálva elhaladjon előttem, amíg felhúzta szexért kiáltó magas sarkú cipőjét.

– Én Rule vagyok. – Kezet nyújtottam volna neki, de az túl idétlenül hatott volna, így hát egyszerűen csak a bejárati ajtó felé intettem, és beléptem a fürdőszobába, hogy kimossam a számból a whiskey ízét. – A konyhában találsz kávé, ha leírod a telefonszámodat, felhívlak valamikor. A vasárnap nem az én napom. – Nem kellett tudnia, mennyire igaz ez az állítás.

Rám bámulva toppantott az egyik fantasztikus cipőjével.

– Tényleg foglalmazd róla, ki vagyok, igaz?

Zúgó fejem minden ellenkezése dacára ezúttal felvontam a szemöldököm, és fogkrémmel teli szájjal ránéztem. Addig meredtem rá, amíg felvisított és az oldalára bökött.

– Legalább erre emlékezhetnél!

Nem csoda, hogy ennyire tetszett a tetoválása, hiszen az én munkáim egyike volt. A mosdóba köptem a fogkrémet, és vettem egy pillantást magamra a tükörben. Borzalmasan festettem. Szemem vizenyős és véres volt, bőröm szürkének tűnt, nyakamon egy Rhode Island-méretű kiszívott folt éktelenkedett. Anyunak biztos tetszeni fog, legalább annyira, mint a hajam, aminek persze azonnal neki fog esni. Normális esetben sűrű, sötét hajam van, de leborotváltam oldalt, elől pedig egy részt szép, rikító lilára festettem. Most egyenesen felállt közepeken, mintha fűnyíró ment volna rajta keresztül. Már mindkét szülőm kiakadt a karomon és a nyakamon tekergő tetoválásoktól, a hajam csak hab lesz a tortán. Nem tudtam rendbe hozni a tükörből visszánéző rémes látványt, úgyhogy kikóvályogtam a fürdőből. Minden ceremónia nélkül, a könyökénél fogva megragadtam a lányt, és a bejárat felé navigáltam. Meg kell találnom a módját, hogyan menjek én hozzájuk, ahelyett, hogy felhívnám őket, úgy sokkal egyszerűbb lenne.

– Figyelj, tényleg ott kellene lennem egy helyen, én sem rajongok érte különösebben, de muszáj. Viszont ha kiakadsz, és jelenetet rendezel, nem érsz el vele mást, csak feldühítesz. Remélem, jól érezted magad tegnap éjjel, és megadod a számodat, de mindketten tudjuk, hogy kábé semmi esély rá, hogy felhívjalak. Ha nem akarod, hogy picsaként kezeljenek, talán nem kellene elmenned részeg idegenekkel. Higgy nekem, csak egy dolgot akarunk, és másnap reggel arra vágyunk, hogy szép csendben elhúzzatok. Zúg a fejem, úgy érzem, mintha forogna a világ velem, ráadásul a következő órát egy kocsiban kell töltenem valakivel, aki titkon gyűlöl, és a halálomat tervezgeti. Most az egyszer nem hagyhatnánk a drámát, és mehetnénk a dolgunkra?

Addigra sikerült kimanővereznem a lányt az épületből, és megláttam őt a teherautóm mellett parkoló BMW-ben. Türelmetlennek látszott, elindul, ha tovább vesztegetem az idejét. Megeresztettem Lucy felé egy vigyort, és vállat vontam, elvégre nem az ő hibája, hogy seggfejként viselkedtem, és még én is tisztában voltam vele, hogy többet érdemel egy ilyen kegyetlen lerázásnál.

– Nézd, ne hibáztasd magad, nagyon elbűvölő disznó tudok lenni, ha odateszem magam. Távolról sem te vagy az első, sem az utolsó, aki szemtanúja volt ennek a mutatványnak. Örülök, hogy ilyen király lett a tetkód, szeretném, ha inkább arról jutnék eszedbe, nem a tegnap éjszakáról.

Anélkül, hogy hátranéztem volna, lekocogtam a lépcsőn, és kinyitottam a puccos, fekete BMW ajtaját. Utáltam ezt a kocsit, és utáltam, hogy ennyire illik a tulajdonosához. Elegáns, letisztult és drága, ezzel a három szóval lehetett a legtökéletesebben jellemezni sofőrömet. Ahogy kikanyarodtunk a parkolóból, Lucy utánam kiáltott, és bemutatott.

– Finom – mormolta szemét forgatva a lány. Már megszokta a jeleneteket, amelyeket előző esti hódításaim adtak elő vasárnap reggelenként. Egyszer a szélvédőjét is ki kellett cseréltetnem, amikor egyikük meg akart dobni egy kővel, de elhibázta.

Megigazítottam az ülést, hogy kinyújthassam hosszú lábaimat, fejemet pedig az ablaknak döntve pihentettem. Mindig hosszú és fájdalmasan néma utazásban volt részünk. Néha, mint ma is, hálás voltam érte, máskor inkább idegesített. Középiskolás korunk óta egymás életének tartozékai voltunk, a lány ismerte minden erősségemet és hibámat. Szüleim saját lányukként szerették, és nem különösebben zavartatták magukat, amiért inkább az ő társaságát kedvelték az enyém helyett. Az ember azt hinné, hogy ilyen háttérrel, ennyi jó és rossz sztorival a hátunk mögött igazán tudunk csevegni egy órácskát.

– Az ablakomra kened az összes vackot a hajadról.

A hangja egyáltalán nem illett a megjelenéséhez: olyan volt, mint a cigi és a whiskey kombinációja, pedig ő csupa pezsgő és selyem. Mindig tetszett a hangja, ha jó passzban voltunk, órákig el tudtam hallgatni.

– Majd letakarítom.

Felhorkantott. Becsuktam a szemem, és keresztbe tettem a karomat. Felkészültem a néma utazásra, de láthatóan ma volt számomra mondanivalója, mert amint felértünk az autópályára, lehalkította a rádiót, és a nevemen szólított.

– Rule.

Kissé oldalra fordultam, és résnyire kinyitottam az egyik szemem.

– Shaw.

A neve pont olyan különleges, mint ő maga. Sápadt volt, szinte fehér, szőke hajjal és nagy, zöld almához hasonlító, olajzöld szemekkel. Apró volt, az én százkilencven centimnél jó harminc centivel

alacsonyabb, de a domborulatától megállt az ész. Az a fajta lány volt, akit megnéznek a srácok, mert nem lehet megállni, de amint rájuk pillant azokkal a fagyos, zöld szemekkel, azonnal rájönnek, hogy semmi esély. Úgy sugárzott belőle az elérhetetlenség, ahogy más lányok sugallták: „gyere, és szerezz meg”.

Kifújta a levegőt, néztem, ahogy egy hajtincs tánca kezd a homlokán. Rám pillantott a szeme sarkából, én pedig kiegyenesedtem, amikor megláttam, milyen görcsösen szorítja a kormányt.

– Mi az, Shaw?

Beharapta az alsó ajkát, idegességének nyilvánvaló jeleként.

– Ha jól sejtem, nem hívtad vissza édesanyádat a héten.

Nem ápoltam túl szoros kapcsolatot a szüleimmel. Valójában a kapcsolatunk megrekedt valahol a kölcsönös tolerancia szintjén, anya ezért küldte értem Shaw-t minden hétvégén. Mindannyian egy Brookside nevű, Colorado állam gazdagabb részén található kisvárosból származunk. Amint leérettségiztem, elköltöztem Denverbe. Shaw néhány évvel később követett, mert fiatalabb volt nálam, és mert minden másnál jobban be akart kerülni a Denveri Egyetemre. Nem elég, hogy úgy festett, mint egy mesebeli hercegnő, de kibaszottul jó úton haladt afelé, hogy orvos legyen belőle. Anya tudta, hogy én nem fogok két órát autózni, csak hogy lássam őket hétvégenként, viszont ha Shaw fuvaroz, nemcsak büntudatot érzek, amiért kiterőt kell tennie miattam, hanem kifogásom sincs, hogy ne menjek. Shaw fizette a benzint, várt rám, hogy kimásszak az ágyból és hazavonszolgajam a seggem minden egyes vasárnap reggel, és az elmúlt két évben egyetlenegyszer sem panaszkodott emiatt.

– Nem, a héten sok dolgom volt. – Tényleg elfoglalt voltam, de nem is szerettem anyával csevegni, így mindhárom hívását figyelmen kívül hagytam.

Shaw felsóhajtott, és még szorosabban markolta a volánt.

– Azért hívott, hogy elmondja, Rome megsebesült, és a sereg hazaküldi hat hétre, rehabilitációra. Édesapád tegnap hozta el a katonai bázisról Springsből.

Olyan hirtelen egyenesedtem fel, hogy bevertem a fejem a tetőbe. Káromkodva megdörzsöltem az ütés helyét. Újabb árnyalattal gazdagodott a fejfájásom.

– Micsoda? Mit értesz az alatt, hogy megsebesült?

Rome a bátyám. Három évvel idősebb nálam, és az elmúlt hat év nagy részét a tengerentúlon töltötte. Még mindig közel álltunk egymáshoz, bár nem helyeselte a szakadékot, amit a szüleim és köztem teremtettem. Ha megsérült volna, biztosan tőle hallottam volna először.

– Nem tudom biztosan. Margot úgy tudja, járőrözés közben bal eset érte a konvojt. Azt hiszem, elég súlyos lehet. Eltört a karja, és berepedt néhány bordája. Eléggé kiborult, ezért nehezen értettem a szavait, amikor beszéltünk.

– Rome felhívott volna.

– Rome-ot begyógyaszerezték, és az elmúlt két napot kihallgatáson töltötte. Anyukátokat kérte, hogy szóljon, mert ti, Archer fiúk, macacsok tudtok lenni. Margot mondta, hogy nem fogod felvenni, de ragaszkodott hozzá, hogy újra próbálkozzon.

A bátyám megsérült, de hazajött, én meg nem is tudtam róla. Újra lehunytam a szemem, és hagytam a támlának dőlni a fejem.

– Akárhogyan is, azért ez jó hír, gondolom.

– Beugrasz meglátogatni édesanyádat? – kérdeztem. Nem kellett ránézniem ahhoz, hogy érezzem, még jobban megmerevedik. Gyakorlatilag éreztem a jeges hullámokban áradó feszültséget.

– Nem.

Nem mondott többet, de nem is vártam. Az Archer család talán nem a legösszetartóbb bagázs, de sehol sem vagyunk Landonékhöz képest. Shaw családja aranyat szart és pénzt bőfögött. Emellett csaltak, hazudtak, elváltak és újraházasodtak. Amennyit az évek során láttam, keveset törődtek vér szerinti lányukkal, aki egy olyan egyesülésből született, amit inkább adóíven számoltak ki, nem az ágyban. Tudtam, hogy Shaw szereti a házunkat és a szüleimet, mert ők képviselték az általa ismert normalitást. Nem sajnáltam tőle, tulajdonképpen örültem is, amiért leveszi rólam a terhek nagy részét. Amíg Shaw jól teljesített az iskolában, befolyásos végzőssel randevúzott, és élte az életet, amit a szüleim a fiaiknak szántak, addig is békén hagytak engem. Mivel Rome általában kontinensnyi távolságban tartózkodott, csak engem vehettek elő, és én nem szégyelltem Shaw-t pajzsként használni.

– Király, már vagy három hónapja nem beszéltem Rome-mal. Jó lesz végre újra találkozni. Kíváncsi vagyok, rá tudom-e venni, hogy töltsön pár napot Denverben velem és Nashsel. Járna neki egy kis szórakozás.

Újra felsóhajtott, és kissé felcsavarta a rádió hangerő-szabályozóját.

– Huszonkét éves vagy, Rule, nem kellene úgy viselkedned, mint egy elkényeztetett kamasz. Tőle legalább megkérdezted a nevét? És ha esetleg érdekelne, úgy bűzlesz, mint egy szeszfőzde és egy sztrip-tízbár keveréke.

Horkantva felnevettem, és hagytam visszacsukódni a szemhéjaimat.

– Te meg tizenkilenc vagy, Shaw, mikor hagyod végre abba, hogy mások elvárásai alapján éld az életet? A nyolcvankét éves nagyimnak több társasági esemény szerepel a naptárában, mint neked, és tuti, hogy ő nem ilyen karót nyelt.

Nem akartam kitérni arra, neki milyen az illata, mert az édes volt, és finom, nekem pedig nem állt szándékomban kedveskedni vele.

Éreztem a pillantását, és elfojtottam egy vigyort.

– Kedvelem Ethelt. – Hangja zsémbesnek tűnt.

– Mindenki szereti. Harcias, és nem hiszi el mások szarságait. Tanulhatnál tőle egy-két dolgot.

– Persze, rózsaszínre kellene festenem a hajam, tetováltatni minden látható bőrfelületem, teletömködni fémekkel az arcomat, és lefeküdni mindennel, ami mozog. Szerinted így kell teljes és kielégítő életet élni, nem?

Ettől kipattant a szemem, és a fejemben tomboló katonazenekar újra rákezdett.

– Én legalább azt teszem, amit akarok. Tudom, ki vagyok, milyen vagyok, Shaw, és nem fogok érte bocsánatot kérni. Jelen pillanatban Margot Archer szavait hallom a csinos kis szádon keresztül.

Shaw szája helytelenítően lefelé görbült.

– Nekem mindegy, felőlem továbbra is ignorálhatjátok egymást. Csak gondoltam, szeretnél tudni Rome-ról. Az Archer fiúk sosem kezelték jól a meglepetéseket.

Igaza volt. Tapasztalataim szerint a meglepetés sosem jó dolog. Általában úgy értek véget, hogy valaki kiakadt, én pedig verekedésbe keveredtem. Szerettem a bátyámat, de el kellett ismernem, hogy zavart, amiért nem érezte szükségét, hogy értesítsen a sérüléséről. Másrészt Shaw még mindig rákényszerítene, hogy legyek rendes a szüleimmel. Úgy találtam, a terve, miszerint az út további részében hagyjuk békén egymást, győzelemként értékelhető, olyan mélyre süppedtem, amennyire a sportos kisautóban lehetett, és szundítani készültem. Hús percet vagy annyit sem alhattam, amikor a telefonja játszani kezdte a *The Civil Wars* című számot, és felébredtem. Szúrós szemmel pislogtam, és megdörzsöltem a borostát az arcomon. Ha a

hajam nem is borítaná ki anyát, biztosan hisztériás rohamot vált ki nála, hogy képtelen voltam megborotválkozni a kedvéért.

– Nem, már mondtam, hogy Brookside-ba megyek, és későn érek vissza.

Ránéztem a túloldalról, ő pedig bizonyára megérezhette, mert gyorsan visszapillantott. Láttam, ahogy halvány rózsaszín folt kezd terjedni magas arccsontján.

– Nem, Gabe, mondtam, hogy nem lesz időm, be kell mennem a laborba. – Nem értettem tisztán, de bárki is volt a vonal túlsó végén, feldühítette a kifogás. Észrevettem, hogy Shaw egyre szorosabban markolja a telefont. – Semmi közöd hozzá. Most mennem kell, majd később beszélünk. – Végighúzta az ujját a képernyőn, és a térdem melletti pohártartóba ejtette a csillivilli ketyerét.

– Zűrök a paradicsomban? – Nem különösebben érdekelt Shaw és ez az istennél is gazdagabb jövőbeli uralkodója a világegyetemnek, akivel éppen randizott, de illett megkérdezni, hiszen láthatóan felzaklatta a beszélgetés. Sosem találkoztam Gabe-bel, bár azok alapján, amiket anyától hallottam róla, ha éppen odafigyeltem, tökéletesen a leendő Shaw doktornő igényeire szabták. A srác családja kögazdag, akárcsak az övé, az apja bíró vagy ügyvéd, vagy valamilyen hasonló, haszontalan politikai izé. Hangyányi kétkedéssel ugyan, de biztosra vettem, hogy a srácnak élére vasalt nadrágot és rózsaszín teniszpólót kellett viselnie fehér papucscipővel. Egy pillanatig azt hittem, nem fog válaszolni, de megköszöri a torkát, és manikűrözött körmeivel dobolni kezdett a kormányon.

– Nem igazán. Szakitottunk, de úgy tűnik, Gabe nem hajlandó elfogadni.

– Tényleg?

– Igen, valójában már hetekkel ezelőtt. Jó ideje fontolgattam a dolgot. Túlságosan lefoglal az iskola és a munka ahhoz, hogy barátom legyen.

– Ha ő lett volna a megfelelő srác, nem érezted volna így. Fordítótál volna rá időt, mert vele akartad volna tölteni.

Szőke szemöldöke felszaladt a haja vonaláig, úgy bámult rám.

– Tényleg te akarsz nekem párkapcsolati tanácsot adni, Mr. Évszázad Csajozógépe?

Forgattam a szemem, bár a fejem siktva tiltakozott ellene.

– Csak mert még nem találtam olyan lányt, akivel kizárólagosan szerettem volna lógni, még nem jelenti, hogy nem tudom, mi a különbség mennyiség és minőség között.

– Pedig épp az ellenkezőjét gondoltam rólad. Gabe egyszerűen többet akart, mint amit hajlandó voltam megadni. Fájdalmas lesz, mert mama és papa nagyon szerette.

– Az tuti, mert az alapján, amit hallottam róla, pontosan arra termett, hogy a szüleid elégedettek legyenek vele. Mit értesz az alatt, hogy többet akart, mint amit nyújtani tudtál? Megpróbált hat hónap után gyűrűt húzni az ujjadra?

Megvető pillantást vetett rám, és gúnyosan elmosolyodott.

– Nem talált, csak komolyabban vette a dolgokat, mint szerettem volna.

Röviden felnevettem, és megdörzsöltem a homlokom. Fejfájásom tompa lüktetésbe fordult, de kezdett elviselhetővé válni. Kérnem kell tőle egy kitérőt egy Starbucks vagy hasonló felé, ha túl akarom élni a délutánt.

– Ez a te virágnyelvű megfogalmazásod arra, hogy be akart jutni a bugyidba, de nem hagytad?

Összeszűkülött szemmel nézett rám, és ráfordult a brookside-i le-
hajtóra.

– Meg kellene állnunk egy Starbucksnál, mielőtt a szüleim házá-
hoz érünk, és ne hidd, hogy nem vettem észre, hogy kerülöd a választ.

– Ha megállunk, biztosan elkésünk, és nem minden srác hordja a
gatyájában az esztét.

– Nem fog leszakadni az ég, ha Margot időtervénel öt perccel ké-
sőbb érkezünk. És nem mondd komolyan, hogy fél évig hülyítetted
a szerencsétlent, és nem adtad be a derekad, kész röhej.

Muszáj volt hangosan nevetnem rajta. Annyira röhögtem, hogy
két kézzel kellett szorítanom a fejem, mert whiskey-vel teli agyam
megint rázendített. Levegő után kapkodtam, és könnyes szemekkel
néztem rá.

– Ha ezt tényleg elhiszed, közel sem vagy olyan okos, mint ami-
lyennek hittelek. Minden egyes kilencven év alatti srác be akar jutni
a bugyidba, Shaw, különösen akkor, ha a párodnak hiszi magát. Fiú
vagyok, tudom, hogy megy ez.

Ismét az ajkát harapdálva, elismerve, hogy valószínűleg értelmes
érvet hoztam fel, a kávézó felé kormányozta a kocsit. Gyakorlatilag
kiugrottam az ülésről, alig vártam, hogy kinyújtóztassam a lábam, és
kicsit eltávolodjam tipikus, fennhéjázó magatartásától. Nagy sor állt
a pultnál, amikor beléptem, gyorsan körbenéztem, hátha felismerek
valakit. Brookside kisváros, és többnyire elkerülhetetlenül belefutot-
tam egy iskolatársamba, amikor hétvégén hazalátogattam. Nem kér-
deztem Shaw-t, hogy hozzak-e neki is valamit, mert fölényeskedően
viselkedett a kitérő miatt. Majdnem rám került a sor a rendelésnél,
amikor a zsebembe tett mobilom üvöltöni kezdett egy Social Distor-
tion számot. Miután rendeltem egy bazi nagy feketekávé, előtúrtam

a készüléket, és leültem egy helyre egy cuki barna mellett, aki mindenáron megpróbált úgy tenni, mintha nem bámulna.

– Mi a szitu?

A háttérben hallottam a boltban harsogó zenét, ahogy Nash megkérdezte:

– Hogy ment ma reggel?

Nash mindenki másnál jobban ismerte a hibáimat és rossz szokásaimat. Azért tudtunk ilyen sokáig barátok maradni, mert sosem ítélték fölöttem.

– Szarul. Másnapos vagyok, morcos, és végig kell ülnöm egy újabb erőltetett családi programot. Plusz Shaw is kivételes formában van ma.

– Milyen volt a tegnapi csajjal?

– Gőzöm sincs. Arra sem emlékszem, mikor jöttem el vele a bár-ból. Úgy tűnik, szép nagy mintát varrtam az oldalára, úgyhogy eléggé kiakadt, amiért nem emlékeztem rá, szóval, aucs.

Nash kuncogott a túloldalon.

– Legalább hatszor elmonda tegnap éjjel; még a felsőjét is le akarta venni, hogy megmutassa. És én fuvaroztam haza a részeg seggedet, te alkesz. Megpróbáltalak hazairányítani éjfél körül, de szokás szerint hallani sem akartál róla.

Felhorkantottam, és a kávéért nyúltam, amikor a pultos a nevet kiáltotta. Észrevettem, hogy a barna csaj szeme a papírpohárra kulcsolódó kezemet követi. Arra a kezemre egy királykobra széttáru-ló fejét tetováltattam. A kígyó többi része felkanyargott az alkaromon egészen a könyökömig, kinyújtott villás nyelve pedig L betűt formált a gyűrűsujjamon; a nevem többi betűjét az öklöm bütykeire varrat-tam. Szája enyhe ó-ra nyílt a meglepődéstől, úgyhogy rákacsintot-tam, és visszaindultam a BMW-hez.

– Bocs, haver. Hogy ment a megbeszélés?

Nash nagybátyja, Phil bácsi évekkel ezelőtt tetoválászalont nyitott a Capitol Hillen, akkor az még főleg bandatagokat és motorosokat szolgált ki. Most, hogy előzőnlötték a fiatal városlakók és az alternatívák, a Bélyegző az egyik legforgalmasabb tetoválóstúdióvá vált a városban. Nash és én rajzórán találkoztunk ötödikben, azóta elválaszthatatlanok vagyunk. Tulajdonképpen tizenkét éves korunk óta az volt a vágyunk, hogy a városba költözzünk, és Philnél dolgozzunk. Mindkettőnkben megvolt a tehetség és a karakter, hogy felpörgessük az üzletet, úgyhogy Phil lelkiismeret-furdalás nélkül mély vízbe dobott minket, mielőtt betöltöttük volna a húszat. Állati volt, hogy van egy haverom ugyanarról a területről; a bőrömön ezernyi szuper és kevésbé jól sikerült tetkó mutatja, hogyan fejlődött Nash a varrás terén, és ő is elmondhatja ugyanezt magáról.

– Befejeztem a hátat, amin július óta dolgozom. Sokkal jobb lett, mint vártam, és a csávó már azt pedzegeti, hogy a mellére is varrat valamit. Elvállalom, zsíros borraivalót adott.

– Király. – Zsonglörködtem a kávéval és a telefonnal, amíg a kocsiajtóval küszködtem, amikor egy női hang szakított félbe.

– Szió! – Hátranéztem a vállam fölött, és a barna csaj állt ott, nagyjából egyautónyi távolságra, mosolyogva. – Nagyon bírom a tetkóidat.

Viszonoztam a mosolyát, és hátraugorva majdnem az ölembe öntöttem a forró kávé, ahogy Shaw, látva a bénázásomat, kinyitotta belülről az ajtót.

– Köszö.

Ha közelebb lettünk volna az otthonomhoz, és Shaw nem tette volna már hátramenetbe a kocsit, szántam volna rá egy percet, hogy elkérjem a lány számát. Shaw lenéző pillantást vetett rám, amit figyelmen kívül hagytam, és a figyelmemet újra a Nashsel folytatott beszélgetésnek szenteltem.

– Rome itthon van, megsérült, Shaw szerint néhány hetet rehabilitáción kell töltenie. Gondolom, anya ezért hívott annyiszor a héten.

– Ez kemény. Kérdezd meg, hogy akar-e bulizni velünk pár napot, hiányzott az a mogorva balfék.

Belekortyoltam a kávéba, amitől a fejem végre kezdett megnyugodni.

– Ez a terv. Felcsöröglek hazafelé, és vázolom a helyzetet.

Egy laza hüvelykujjmozdulattal befejeztem a hívást, és hátradőltem az ülésen. Shaw haragosan meredt rám, megesküdtem volna, hogy a szeme villámokat szór. Komolyan, sehol, még a természetben sem láttam ilyen zöldet, és amikor dühös volt, egyenesen földöntúlinak tűnt.

– Anyukád hívott, mialatt te flörtöltél, nagyon mérges, amiért késünk.

Ismét kortyoltam az istenek fekete nektárjából, és szabad kezemmel ütemesen dobolni kezdtem a térdemen. Mindig is nyugtalan srác voltam, és minél közelebb kerültünk a szüleim házához, általában annál rosszabbá vált az állapotom. A villásreggeli mindig merev és erőltetett volt. Nem láttam értelmét, miért kell minden egyes héten végigszenvedni, és azt sem értettem, Shaw miért játssza a szerepét a komédiában, de minden héten elmentem, még akkor is, ha tudtam, hogy semmi sem változik.

– Azért mérges, mert te késel. Mindketten tudjuk, mennyire nem érdekli, hogy én ott vagyok, vagy sem.

Ujjaim egyre gyorsabb és gyorsabb ütemet vettek fel, ahogy Shaw a kapuval elzárt lakópark felé kanyarodott, és elhaladt a hegyoldalba épített, sütivágóval szabott mini kúriák sora előtt.

– Te is tudod, hogy ez nem igaz, Rule. Nem azért terhelem magam minden vasárnap ezekkel az utazásokkal, és vetem alá magam

a másnapos reggeleid örömének, mert a szüleid tojással és palacsintával várnak. Azért teszem, mert látni akarnak téged, és igyekeznek normális kapcsolatot kialakítani veled, függetlenül attól, hányszor bántottad meg vagy lökted el őket magadtól. Tartozom annyival a szüleidnek, főleg Remynek, hogy rávegyelek a helyes viselkedésre, bár isten tudja, néha ez egy egész embert kívánó feladat.

Élesen szívtam be a levegőt, Remy neve említésekor mindig vakító fájdalom hasított a mellkasomba. Ujjaim önkéntelenül is kinyíltak, majd rákulcsolódtak a kávéspohárra, és félrekaptam a fejem, hogy Shaw-ra meredjek.

– Remy nem nyaggatna állandóan azzal, hogy a kedvükért más embernek adjam ki magam. Sosem voltam elég jó nekik, és nem is leszek. Ő ezt mindenki másnál jobban megértette, és mindent megtett azért, hogy pótolja a hiányosságaimat.

Felsőhajtott, és megállt a feljárón apa terepjárója mögött.

– Az egyetlen különbség közöttetek, hogy Remy hagyta, hogy az emberek szeressék, míg te... – Kitérta a vezetőoldali ajtót, és a közünk támadt ürességen át rám nézett. – Míg te kétség nélkül bizonyítani akartad az összes embernek, aki törődött veled, hogy milyen rosszul teszi. Sosem akartad, hogy könnyen kapd a szeretetet, Rule, és átkozottul bebiztosítottad, hogy ezt senki ne feledje.

Akkora erővel csapta be a kocsiját, hogy belerázkódott a hátsó fogam, a fejem pedig újra lüktetni kezdett.

Már három éve történt. Három magányos, üres, bánattal teli éve annak, hogy az Archer fivérek triója duóvá fogyatkozott. Rome-hoz is közel álltam, nagyszerű srác, és vagányság tekintetében ő volt a példaképem, de Remy volt a másik felem, átvitt és szó szerinti értelemben is. Egyperetjű ikrek voltunk, a fény az én sötét oldalamban, a könnyű eset, míg én a nehéz, az öröm, míg én a szorongás, tökéletes

párja az én totális elcseszettységemnek. Három év telt el azóta, hogy felhívtam az éjszaka közepén, hogy jöjjön értem egy béna bulira, mert túl részeg vagyok ahhoz, hogy hazavezessek. Három év telt el azóta, hogy elhagyta a közös lakásunkat, egyetlen további kérdés nélkül, mert ő egyszerűen ilyen volt.

Három év telt el azóta, hogy elvesztette az uralmát a kocsi fölött az esős, csúszós I-25-ös úton, és hátulról belehajtott egy gyorsan haladó kisteherautóba. Három év telt el azóta, hogy eltemettük az ikertestvéremet, azóta, hogy anyám könnyes szemmel rám nézett a sírja fölött, és annyit mondott:

– Neked kellene ott lenned. – Miközben leengedték Remy maradványait a gödörbe. Három év telt el azóta, de a nevének pusztá említése is térdre kényszerít, különösen, ha az egyetlen olyan ember szájából hangzik el, akit Remy ugyanannyira szeretett, mint engem.

Remyben minden megvolt, ami belőlem hiányzott: tiszta, jól öltözött, iskolázott, és biztonságos jövőt igyekezett felépíteni magának. Az egyetlen ember a bolygón, aki eleganciában és kiválóságban paszszolt az ő nagyszerűségéhez, az Shaw Landon. Elválaszthatatlanok voltak attól a pillanattól kezdve, hogy először mutatta be nálunk a Landon-erődből szabadulni próbáló, tizennégy éves lányt. Ragaszkodott hozzá, hogy csak barátként gondol rá, hogy úgy szereti, mintha a húga lenne, és csak meg akarja védeni borzalmas, hideg családjától, de mély hódolattal és törődéssel bánt vele. Tudtam, hogy szerelmes belé, és mivel Remy képtelen volt hibázni, a családuk hamarosan tiszteletbeli tagjává fogadta Shaw-t. Bármennyire is sértett, ő volt az egyetlen, aki igazán, szívből megértette a mély fájdalmat, amit Remy elvesztése okozott nekem.

Eltartott néhány percig, amíg visszatért az erő a lábamba, úgyhogy kiittam a kávé, és kitértam az ajtót. Nem lepődtem meg, amikor

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egy magas alakot láttam a terepjáró mögül közelíteni, amíg kikászálódtam a sportkocsiból. Bátyám nagyjából öt centivel magasabb nálam, és sokkal katonásabb felépítésű. Sötétbarna haját a jellegzetes seregbeli módon nyírták, sápadt, kékes szeme az én jeges tekintetem pontos mása. Fáradtnak tűnt, miközben mosolyt erőltetett az arcára. Füttyentettem, amikor megláttam begipszelt, felszíjazott bal karját. Egyik lábát sínbe rakták, és vastag fekete öltések keresztették az egyik szemöldökét a homlokáig. A fűnyíró, ami megtámadta a hajam, szemmel láthatóan a bátyámat is alaposan elkapta.

– Jól nézel ki, katona.

Fél kézzel magához ölelt, összerendeztem, amikor megéreztem az oldalán a feltehetően törött vagy repedt bordákat takaró vastag kötést.

– Pont olyan jól érzem magam, amilyennek látszom. Azt hittem, egy bohóc szállt ki a kocsiból. – Vakkantva felnevetett, és összeborzolta tüskés hajamat. – Még mindig halálos ellenséget játszotok Shaw-val?

– Inkább csak kellemetlen ismerősöket. Pont olyan gögös és ítélkező, mint régen. Miért nem hívtál fel, vagy küldtél egy e-mailt, amikor megsebesültél? Tőle kellett hallanom, útközben.

Káromkodott, mialatt lassan elindultunk a ház felé. Keserű látványt nyújtott, ahogy óvatosan, megfontoltan mozgott, azon tűnődtem, mennyivel lehetnek súlyosabbak a sérülései a láthatónál.

– Elvesztettem az eszméletem, miután a Hummer felborult; ráhajtottunk egy pokolgépre, elég durva volt. Egy hétig kórházban feküdtem agyrázkódással, amikor felébredtem, meg kellett műteni a vállam, végig be voltam gyógyszerelve. Telefonáltam anyának, gondoltam, ő majd értesít, de ahogy hallottam, szokás szerint játszottad az elérhetlent.